

enskomstforhandlinger. Regeringen deler den opfattelse. Det ville skabe unødigt usikkerhed op til overenskomstforhandlingerne, hvis Folketinget netop nu begyndte at drøfte ændringer i regler, der er helt centrale for den kommende overenskomstindgåelse.

Regeringen har derfor bedt parterne om at genoptage forhandlingerne om ændringer af loven, lige så snart overenskomstforhandlingerne er afsluttet. Dermed er det så også sagt, at regeringen ikke er afvisende over for tanken om – på det rigtige tidspunkt – at justere reglerne.

Jeg skal på den baggrund meddele, at regeringen ikke kan støtte det af SF fremsatte lovfor-slag.

Poul Erik Dyrland (S):

Vi nærmer os jo en overenskomstsituation, og derfor er det igen tid til at diskutere forligs-mandsloven. SF fremsatte jo det samme forslag i april 1991; dengang fik forslaget ikke flertal. I januar 1993 var det samme forslag igen på Folke-tingets dagsorden, og dengang led forslaget samme skæbne.

Nu behandler vi altså forslaget igen. Jeg sagde dengang, at den socialdemokratiske folke-tingsgruppe ønskede at få arbejdsmarkedets parter til at se på forligsmandsloven med det formål at opnå enighed om, hvor der er behov for justeringer.

For at SF nu ikke skal få den opfattelse, at min forståelse rækker til, at den socialdemokratiske gruppe nu kan støtte forslaget, skal jeg meddele, at vi ikke kan støtte det forslag, vi behandler i dag. Det er der bl.a. to væsentlige årsager til.

For det første tidspunktet. Vi sagde det sidste gang, og jeg vil gerne gentage det: Vi ønsker ro op til og under overenskomstforhandlingerne. Der må ikke skabes uro eller tvivl om spillereglerne for overenskomstforhandlingerne.

For det andet: SF foreslår igen, at § 12 skal op-hæves. Jeg har sagt det så ofte, og jeg skal gerne gentage det: Den socialdemokratiske folketings-gruppe vil ikke være med til at fjerne sammen-kædningsreglerne. Det ville få uoverskuelige konsekvenser for det danske arbejdsmarked.

Jeg var før inde på arbejdsmarkedets parter. Siden vi i 1993 behandlede dette forslag sidste gang, har der været ført en række forhandlinger mellem parterne. Parterne har ikke kunnet nå et resultat. Så vidt jeg har forstået, har parterne til-kendegivet, at man vil forsøge sig igen efter de kommende overenskomstforhandlingers afslut-ning. Den chance synes jeg parterne skal have.

Og jeg ser frem til, at man opnår enighed om et forslag til demokratisering af loven.

Når jeg ser frem til, at parterne kan nå et re-sultat, hænger det jo sammen med, at ILO's fag-foreningsfrihedskomite har interesseret sig for de danske sammenkædningsregler og den måde, de anvendes på. Man har udtalt en kritik set i forhold til de internationale konventioner. ILO's komité har overvejelser om – så vidt jeg har kendskab til i hvert fald – at bringe spørgs-målet op på den næste internationale konference i juni 1995. Og det synes jeg vi skal forholde os til. Det vil være uheldigt, hvis de danske sam-menkædningsregler bringes op på konferencen. Derfor vil det være godt, om arbejdsministeren og regeringen vil se på det problem og eventuelt – og jeg understreger eventuelt – komme med et udspil, der sikrer, at vi er i overensstemmelse med de internationale konventioner.

Ulla Tørnæs (V):

Lad mig starte med at sige, at vi er fuldstændig enige med arbejdsministeren i, at mæglingslo-ven er udtryk for et af de mest grundlæggende principper i dansk kollektiv arbejdsret, nemlig at indgåelse af kollektive overenskomster er parternes ansvar og dermed også parternes op-gave.

Vi mener derfor, at initiativer om ændring af disse grundlæggende principper i arbejdsretten bør komme fra arbejdsmarkedets parter selv.

Med hensyn til 35 pct.-reglen vil jeg sige, at det jo ikke er helt unormalt, at man har quo-rumsregler i forskellige fora. Jeg skal her blot nævne Folketingets forretningsorden, som rede-gør for Folketingets beslutninger. Det er helt normalt, at man siger, at der skal være et vist antal, der stemmer om en sag, før resultatet overhovedet kan være gældende. Det er helt i tråd med, hvad der gælder i almindelig for-eningsjura, og det er jo den regel, vi taler om her.

Jeg synes altså, at 35 pct.-reglen er rimelig. De passive har jo markeret til fordel for mæglingsfor-slaget, idet de ikke mener, at der er grund til at stemme imod det. Men problemet er tilsyne-ladende, at fagbevægelsen ikke kan få et til-strækkeligt antal medlemmer motiveret til at stemme. Medlemmerne konkluderer, at det, der lægges på bordet, har folk, som man har valgt til det, sagt god for, skrevet under, og derfor er man tilfreds med det. Og fordi medlemmerne af en faglig organisation ikke, som det står i be-mærkningerne til forslaget, orker at stemme, er